

DANIELA ULIERIU
DOINA POPESCU

cvartet

1

alice

O vreme tulbure a pus stăpânire pe oraș. Astăzi, în câteva ore s-au perindat patru anotimpuri... Dimineața, la nouă, ningea ca-n vechile povești de Crăciun. Copiii ieșiseră la aer și stăteau cu gurile deschise, ca să prindă pe limbă fulgii mari și pufoși. La prânz a răsărit soarele și trandafirii încă înfloriți din fața blocului pufăiau în aer parfumul lor de primăvară târzie. La patru era deja îngrozitor de cald. Oamenii umblau pe străzi în mânecă scurtă și pantofi lejeri. Spre seară s-a răcit brusc; cerul a coborât, pâcios, foarte aproape de acoperișuri, prevestind o ploaie deasă și mărunță de toamnă. Capricios sfârșit de septembrie!

M-am îmbrăcat în cea mai bună rochie, am luat un taxi și m-am dus la petrecere. *Penthouse*-ul imens și terasele fierbeau de musafiri. Eram peste o sută, de toate vârstele, nuanțele, naționalitățile, condițiile sociale și orientările sexuale. Agitație multă. Adrenalină, puțină. Deocamdată. N-am mai văzut un asemenea cocteil. *Cocteil* e cuvântul stilat pentru adunătură. Unii veniseră cu partenerii, alții, cu câinii. Familiștii își aduseseră și bonele filipineze din dotare. O bonă asiatică? Conferă o nouă strălucire vieții.

O doamnă are tripleți. Mi-e vag cunoscută, cred că ne-am intersectat pe vreun culoar, în vreo sală, undeva. Căruciorul nu încape în lift și e cărat pe scări de doi bodyguarzi. Multe vedete de televiziune, un scriitor celebru, *bloggări*, *vloggări*, hairstylišti, oameni politici mai grei sau mai ușori, liderii a două partide „altfel“ care „vor face diferența“ – unul dintre ele lansat

pe biciclete, iar celălalt lângă o groapă de gunoi –, marxiști, conservatori și sexo-marxiști – ce struțocămilă o mai fi și asta?! –, bogătași amabili la care marxiștii prezenți se uită de sus, artiști, avocați, sportivi, travestiți, plus femeia de serviciu a imobilului și fochistul (care au venit să spună că au remediat „problema“ și au rămas), fel de fel de consultanți și experți, fete cumsecade care se străduiesc să pară curve, curve autentice care nu se mai străduiesc de mult. Majoritatea invitatelor seamănă între ele. Au fețe de tip nou, cu pomeți proeminenți, remodelați cu acid hialuronic, și buze uriașe, ca un cioc de ornitorinc. Ornitorincul e un mamifer arhaic care nu naște pui, ci depune ouă. Mă aștept ca în orice moment musafirii să facă un trenuleț ca într-un film de Sorrentino... *Sono belli i trenini che facciamo alle feste, vero? Sono i più belli del mondo... perché non vanno da nessuna parte*^{*}. Toată superficialitatea decadenței fermecate de ea însăși. Două pisici în lesă scuipe un cățeluș de salon, care schelălăie printre picioarele dansatorilor.

Mai sunt și copiii invitaților lui Astrid Iavorovski Preda, care își fac la etaj propria petrecere. O petrecere în altă petrecere. Mă plimb dintr-o cameră într-alta. Parcă sunt într-un vis. Mă uit la niște nocturne ale unui pictor basarabean, spânzurate pe pereți. Oameni care aleargă. Au picioarele tăiate. Un copil primordial, cu un cap enorm, strângând o pasăre în mână. E încălțat cu ghete cu tălpi mov. O, ce tălpi reușite, parcă sunt vii! Alături, artistul face o poză cu o brunetă cu părul lung. Mâna artistului coboară spre fundul fetei, care zâmbește jenată.

Spre surprinderea mea, am fost invitată la ziua lui Astrid, patroana trustului la care lucrez. Spre surprinderea mea, pentru

* „Sunt frumoase trenulețele pe care le facem la petreceri, nu-i așa? Sunt cele mai frumoase din lume, pentru că nu duc nicăieri“ (replacă a protagonistului Jep Gambardella din *La grande bellezza*, film al lui Paolo Sorrentino din 2013). (*N. red.*)

că sunt angajată de puțin timp. Și tot spre surprinderea mea, m-am și dus. Am venit singură, Horia a rămas acasă. Ne-am certat până la epuizare. Era necesar, pentru că până acum evitaserăm orice confruntare directă. L-am lăsat zăcând. Eu am ieșit istovită, dar învingătoare. Instinctul meu de conservare a fost mai puternic. Mă privea ca un animal rănit cum îmi întind fondul de ten și îmi măresc conturul buzelor.

Sindrofia deraiază și capătă un aer fantasmagoric, enorm, rocambolesc. Un actor scoate flăcări pe gură. O domnișoară merge în mâini, doi bărbați fac striptease. Mă întreb de ce oare am fost invitată. Poate pentru că ancheta difuzată săptămâna trecută a stârnit un scandal-monstru? Poate din greșeală? Trec pe lângă o gașcă de *oengiste* feministe; vor să salveze lumea de toate injustițiile produse în milenii de dominație masculină. Ca să fie sigure de reușită, s-au înarmat cu niște sâni cupa cinci. Cupa fericirii. Feministe cu silicoane, gen nou, dâmbovițean. Ne salutăm cu fluturări discrete de mâini. Casa geme de tablouri și flori. Exclusiv orhidee. Fenomenale! De la exemplare cu petale albe, aproape transparente, până la purpură, mov și negru. Urc pe o scară melcată la etaj. Pe o masă, un fel de coniac; îmi torn în pahar și ies pe o logie. O femeie singură discută aprins la telefon:

„Am fost împreună o jumătate de an, în care am făcut dragoste în fiecare seară și în fiecare dimineață. Am făcut dragoste în neștire, oriunde ne-am fi aflat – în patul meu, în patul lui, în paturi de hotel, pe jos, pe masă, în cadă, pe o plajă virgină, la răsăritul soarelui, prin lanuri de grâu, într-o barcă în Deltă, înconjurați de nuferi, în apă. Eu sunt Leu și el, Taur. Ne începeam și ne sfârșeam ziua făcând sex. El cu mai puțină fantezie, dar metodic. Lucrul dus la bun sfârșit. Ne-am certat dintr-o prostie, orgoliile noastre au intrat în joc și, uite-așa, n-am mai vorbit alte șase luni. Apoi m-a sunat. Mi-a zis: «Vino, nu mai pot să trăiesc fără tine. Chiar nu mai pot. Mă dori. Până în

oase. Îmi e atât de greu, încât nu reușesc să-mi termin teza. Nici s-o recitesc nu-s în stare. Și e marele meu proiect, singurul lucru cu adevărat important pe care l-am făcut în ultimul timp. Doar tu mă poți înțelege și ajuta. Nu mai pot fără tine. Te implor!» Fuseseră șase luni cumplite, în care nu mă gândisem decât la el. Așa că m-am dus. Am stat împreună, nu ne-am dezlipit. Am lucrat și ne-am iubit. Nu am ieșit din casă. După zece zile, mi-a zis că pleacă să predea proiectul. Într-o vineri dimineață. Și eu trebuia să merg la părinții mei, era ziua tatei. Duminică m-a sunat Gyuri și mi-a zis: «Ai auzit că Valer s-a căsătorit?» – «Cum s-a căsătorit?», am întrebat eu râzând. «Da! Pur și simplu! S-a căsătorit ieri!» – «Cum să se căsătorească, eu, Magda, am plecat vineri dimineață de la el...» – «Nunta a fost sâmbătă! Îmi pare rău că trebuie să-ți dau eu vestea asta, dar e mai bine să știi.» – «Cum, sâmbătă?», am întrebat eu îngrozită. «Nu se poate, nu se poate!»

Ar fi trebuit să plec, dar stăteam și ascultam. Parcă mi se lipiseră picioarele de parchet. Strâng paharul în mână și mă holbez la spatele femeii. O curbură delicată, o siluetă fină, o rochie neagră, elegantă. Pentru moment, tace. Apoi se enervează: „Mi s-a întunecat privirea, lasă, mai vorbim.“

Închide telefonul, întoarce capul, mă vede. Se uită la mine dezorientată. Îi întind paharul cu coniac. E o femeie trecută de patruzeci și cinci de ani, încă superbă, ca o toamnă strălucitoare în prelungirea verii. Mă întorc în cameră și îmi torn și mie. Gust. E execrabil. Coniacul lui Dorel. Cum, care Dorel? Dintr-o mai veche reclamă TV.

Bem amândouă.

– Poate că nu putea să își înceapă noua viață fără o ultimă infuzie de..., mă trezesc vorbind. A fost un omagiu, ultimele clipe de fericire înainte de viața reală, de tăvălug...

– Ce omagiu, niciun omagiu! Gândiți ca un bărbat. M-a umilit îngrozitor. (Se uită în ochii mei.) Și eu? Eu? Suferința mea?

– ...

– Am plecat lăsându-mi mirosul peste tot și, în special, pe corpul lui.

– Cred că un duș temeinic a rezolvat problema.

– Eu cred că și acum trupul îi miroase a mine.

– Cât a trecut de atunci?

– Prea mult, dar tot nu mi-am revenit. Mă tot întreb unde am greșit. La o săptămână după ce ne-am cunoscut, a venit acasă, la părinții mei, la țară, să mă ceară de nevastă.

– O săptămână era prea puțin.

– Așa am zis și eu. Apoi, era și bulversat; pierduse pe cineva într-un accident.

– Am ascultat conversația dumneavoastră, deși ar fi trebuit să plec. A fost un gest de o grosolanie fără margini. O să vă mărturisesc ceva, pentru că mă simt cumva obligată să mă pun și eu într-o lumină nepotrivită. Cu puțin înainte să mă căsătoresc, am făcut dragoste cu fostul meu iubit. L-am vizitat pentru că îl doream cu ardoare. Pretextul? Voiam să-i duc niște lucruri rămase la mine.

– De ce nu v-ați căsătorit atunci cu el?

– Nu eram compatibili. Erau ani-lumină între noi. Prietenii mei din „sălbatic“ nu-l scoteau. Horia era mult mai potrivit. Cel puțin așa mi s-a părut atunci.

Avem paharele goale, mă întorc și aduc pur și simplu sticla cu mine.

Lângă noi apar cei doi bărbați care dansaseră languros – unul seamănă cu Toulouse-Lautrec, e scund, cu barbă, poartă inclusiv o pălărie ca în autoportretul pictorului. Îi spune celui înalt suficient de tare încât auzim și noi:

– S-a operat, nu mai e Mihai, e Mihaela.

– Cum o fi să ai pizdă?

– Ei, nu-i chiar o pizdă, n-a avut suficientă pulă cât să-i facă un vagin adevărat.

Discuția m-a izbit neplăcut. Horia îmi spune uneori că-s din generația care nu mai face labă, ci... ipsațiune! A auzit și Magda, se uită la mine. Ne mutăm în interior. Ne așezăm pe o canapea, lângă o orhidee roșie, cărnoasă, ca o catifea sângerie. Mă aplec să îi mângâi petalele și un miros de hoit, de carne putrezită îmi agresează nările. Încep să îi spun Magdei bancuri din facultate – le știe pe toate, dar se străduiește să râdă. Pe urmă îmi spune și ea. Ale ei sunt mai bune. Râdem amândouă. De-adevăratelea. Am făcut bine că am venit. Sticla e aproape terminată.

2 tudor

Niciodată nu m-am dat în vânt după sindrofii, dar de când a murit Ioana, chiar le detest. Ea însă a reușit întotdeauna să mă convingă să iau parte cel puțin la cele organizate de soră-sa, Astrid. „Nu te lăsa intimidat de parada asta, majoritatea perlelor pe care le vezi sunt false, la fel de false ca zâmbetele; mulți dintre cei care-și dau importanță pe-aici sunt deja scăpățați. Tinerii vin doar ca să dea din coate, să se cațere-n top. Vârșnicii se uită la ei ca la niște uzurpatori, încearcă să le observe privirile când își închipuie că nu sunt văzuți. Normal, ascensorul! Cel biologic... Cel social... Pe unii-i urcă, pe alții-i coboară. E dureros. Babeta aia cu dinți de reclamă care râde cu toată gura – zâmbeste-i și tu, se uită la noi în momentul ăsta! – are proteză dentară. Tânărul pe care-l prezintă peste tot drept nepot îi este amant. Tocmai i-a aranjat un contract cu o agenție de modelling, știe că, pentru ea, asta-i ultima noapte în care-l mai pupă, dar trebuie să recunoști, se ține tare acum. Apropo, spre deosebire de dinți, perlele ei chiar sunt veritabile. Superbitatea aia blondă, cu spatele dezgolit pân' la fese... care-a ieșit pe balcon, tocmai s-a întors

de la dezalcoolizare. Lasă, n-ai apucat s-o vezi, o reperăm data viitoare, mai bine uită-te-n stânga acum: tipa aia ochioasă, ceva mai bronzată, cea care dă din mâini, e jurnalistă. E acreditată la parlament; are câte-un amant în fiecare partid, fie la putere, fie-n opoziție. Distinsul domn cu barbișon – stai un pic, să-i răspund la salut! – e istoric și critic de artă. E omul serviciilor. Unii spun că ar avea și grad. Mă rog, de colonel. A fost o vreme ministrul culturii...“

Adevărul e că Ioana îi eclipsa pe toți cu eleganța ei naturală și aerul degajat. Lumina pe care o împrăștia se revărsa și asupra mea, care, e drept, mă străduiam să fac figură frumoasă în umbra ei, adică să îmi maschez cât mai bine indiferența și, uneori, chiar plictisul. Nu îmi lipsește darul conversației; mă copleșește însă inutilitatea ei. Ioana a fost cea care îmi prindea din zbor câte o idee și avea tenacitatea de a o verbaliza, o ducea până la capăt într-o formă la care eu nu mai aveam nimic de adăugat. Îmi esențializa și îmi rafina gândurile. O cutie de rezonanță perfectă, asta a fost. Lângă ea, cu un minim efort, reușeam să par sclipitor. Socialmente – mi-e greu s-o recunosc acum –, a fost spărgătorul meu de gheață, dar asta nu cred că o deranja vreun pic, iar pe mine, nici atât. Fără ea, azi mă simt aproape pierdut.

Astrid a depășit-o însă în talentul de a-și pune viața în scenă *à la grande*. Practic, nimic nu îi lipsește acestei petreceri. Lumea pestriță care se preumblă prin camerele imense, mobilierul puțin, dar prețios, tablourile semnate de contemporani cu cota în creștere la casele de licitații străine, spațiile deschise, generos luminate de spoturi, veioze, lampadare și candelabre, murmurul de voci amestecat cu accesele de râs, scâlbâbielile unora și, dimpotrivă, rafinementele altora, nelipsitele orhidee împrăștiate peste tot... amestecul de mirosuri și muzici... totul imprimă un aer funambulesc acestui party, altminteri cât se poate de realist. Chiar îmbibat de pragmatism, așa zice. Mulți vor pleca de aici

cu unele probleme rezolvate ori cel puțin cu perspectiva de a și le rezolva în curând.

Două tipe identice și aproape scheletice, cu părul verde-petrol, trec pe lângă mine zâmbindu-mi familiar. Fără să vreau, prind o frântură din discuția lor. Vorbesc despre recordul lui Alex Ghelase la ultima licitație de la Christie's.

– E homosexual, dragă, a trăit c-un galerist celebru. Ți l-a lansat! Altfel, n-ar fi avut nicio șansă.

– Ei, na, am făcut o obsesie acum pentru LGBT! Dar Da Vinci n-a fost? Ori Michelangelo? Dacă galeristul ar fi fost *straight*, azi ar fi avut o româncă succesul pe care-l are Ghelase? Tot contra unor favoruri sexuale?

– Dar se știe, dragă, azi a fi gay e un atu în mediul artistic.

Parcă am simțit-o pe Ioana apropiindu-se caldă de mine, pentru a-mi șopti la ureche versurile preferatului nostru, T.S. Eliot:

*In the room the women come and go
Talking of Michelangelo.**

Într-un colț, am văzut-o pe Astrid, din profil, cu părul ridicat și breteaua de la rochia neagră căzută. Cu un aer absent, își învârt pe încheietura mâinii brățara cu diamante. Nu m-a observat, așa că merg să o salut. Între mine și ea s-a interpus Crețuleasca de la Resurse umane, cu căruciorul în care, în sfârșit, i-au adormit tripleții rubiconzi. Fosta Miss București se scuză în dreapta și în stânga, făcându-și loc cu căruțul printre invitați pentru a ieși pe terasă: „A trebuit să-mi învoiesc bona, tocmai azi i-a murit mama și a plecat cu primul tren în satul ei, în fundul Ardealului. N-am avut cu cine să-i las și n-am vrut nici s-o decepționez pe Astrid,

* „Prin cameră femeile se învârt de colo până colo / Pălăvrăgind despre Michelangelo“ (versuri din poemul „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock“, traducere de Mircea Ivănescu, în T.S. Eliot, *Opere poetice 1909–1962* (ediție bilingvă), Humanitas Fiction, București, 2011, pp. 46–55). (N. red.)

din moment ce-i promisesem că o să vin.“ Adevărul e că nimeni nu i-ar fi simțit lipsa, cu atât mai puțin Astrid, care acum privește peste invitați cu aerul aristocratic și oarecum absent al Doamnei X din tabloul lui Sargent. „Vă înțeleg, cum să nu?!“, i-am spus. „Dar ce cuminiți sunt, niște îngerăși de copii, să vă trăiască!“ și m-am strecurat pe cant pentru a ajunge la gazdă. În sfârșit, m-a văzut și ea și s-a îndreptat spre mine râzând. M-a strâns de mână c-o anumită tandrețe: „Mă bucur mult c-ai venit“, apoi a adăugat insinuant: „Să nu pleci, te rog.“ În ultima vreme, Astrid m-a oprit la ea de câteva ori și mi s-a dăruit cu pasiune, ca pentru a șterge din mine orice urmă a soră-sii. Între ele a fost o rivalitate pe care eu, unul, nu am înțeles-o, dar de care nu am ezitat să profit după moartea Ioanei. Ideea de a le fi avut pe ambele surori Iavorovski, „fetele fostului general“, m-a excitat pentru o vreme mai mult decât m-a chinuit remușcarea de a fi trecut de la una la alta. Dar aici vin în primul rând ca să revăd spațiul conceput și proiectat de Ioana. E o vilă incredibilă, cu volume generoase și terase solare. E un loc făcut pentru a capta energiile pozitive și a le răsfrânge asupra celor prezenți.

I-am ridicat lui Astrid breteaua rochiei cu un gest discret. Știu cât ține la reputația ei. Și a familiei, bineînțeles. Bărbat-su însă nu s-a sfiit să se afișeze cu o colegă mult mai tânără, aflată la primul ei mandat în Parlamentul European. Eu însumi i-am văzut la Bruxelles, într-o dimineață când am ieșit de la Renaissance Hotel, grăbindu-mă spre London Brasserie. Ambii foarte înalți, ambii în treciuri ecru, radiau de genul acela de fericire intimă imposibil de disimulat. Poate că nici nu se sinchiseau. Aerul lor trăda frenezia unui început de relație matură a cărei impetuo-zitate topește orice prudență, chiar și într-un oraș care colcăie de români din medii tangente, cum este Bruxelles-ul! M-am bucurat că ei nu m-au observat; ar fi fost jenant. Lui Astrid nu i-am suflat o vorbă, iar ea, de câte ori se ivește ocazia, repetă că n-are de gând să aplece urechea la „bârfele belgiene“.

Am ieșit în logia în care, la nici măcar o lună de la moartea Ioanei, o penetrasem pentru prima oară pe Astrid. Aerul serii s-a încărcat de mirosul dulceag al trandafirilor de peste drum, exact ca atunci. Mi-am aprins o țigară. Din capătul opus se aud niște scâncete. O văd pe Crețuleasca legănând ușor landoul; i s-au trezit tripleții. N-am niciun chef de conversații acum, iar ea e obsedată de parenting și de kilogramele cu care a rămas după naștere. M-am ascuns după leandrul uriaș. Un boy în livrea mi-a adus un pahar cu brandy și bolul cu gheață.

– Doamna vă întrebă dacă nu doriți și-o cafea.

L-am expediat cu un gest scurt. Nu vreau nimic altceva. Și n-o mai vreau nici pe Astrid. Nu știu cum s-o șterg mai repede și neobservat de aici. Străduințele ei erotice mă obosesc pur și simplu. Au un gust tot mai sălcu. Urmărește metodic să își ia o revanșă, de fiecare dată simt asta: asupra Ioanei, asupra bărbatului ei, infidelul de la Bruxelles, asupra vârstei, care îi îngroașă talia și îi dublează bărbia...

Mă întorc în salonul uriaș. Mi se lipesc ochii de o orhidee roșie, de o senzualitate vicioasă. Nu degeaba grecii considerau că floarea asta e expresia virilității. *Orkhis*, în greacă, înseamnă testicule. Pe o canapea pe care nu o observasem în aglomerația de dinainte, două femei frumoase par a-și ține perfect de urât. Conversația chiar le amuză. Cea mai tânără râde atât de tare – practic, se zguduie de râs –, încât din pahar îi sar câțiva stropi de coniac care pătează albul imaculat al canapelei. Cea mai în vârstă scoate din poșetă un șervețel cu care absoarbe coniacul, dar nu elimină complet petele, le flaușează doar cu scame fine de hârtie.

– Îmi permiteți? le-am zis.

Mi-am scos batista, făcându-i semn boy-ului să îmi aducă un pahar cu apă. Am frecat bine locul cu batista umezită și albul țesăturii a fost restabilit fără cusur.

*O oglindă imensă pusă în fața
unei societăți stratificate pragmatic,
ale cărei mize și-au pierdut pe nesimțite
orice dimensiuni metafizice.*

Proprietara unui trust de presă – o femeie rafinată, devoratoare și cu indecent de mulți bani. Un scriitor matur, plin de charismă, însă mistuit de angoasă și de romanul care nu înaintează. O tânără jurnalistă cu viziune și talent, dar cu un trecut care ascunde răni dureroase. Un agent al serviciilor hiperpotent, sub acoperire. Și un personaj absent de o uriașă forță, care îi leagă unii de alții mai mult decât ar putea bănuși ei înșiși. Vocile din *Cvartet* compun treptat, ca într-un joc de măști, arhitectura complexă a unui roman în care suspansul crește de la o pagină la alta prin inteligența construcției.

DANIELA ULIERIU și **DOINA POPESCU** scriu o poveste la patru mâini în care cititorul e purtat de pe vechea stradă Xenofon până într-un sat din Ardeal, din ritmurile trepidante și noxele Bucureștiului până în exotical Bali, din peisajul decadent al extravaganțelor dâmbovițene până în dezordinea minților bolnave. În lumea rocambolescă și fără nimic sfânt, ruptă parcă dintr-un film de Sorrentino, umorul crunt și durerea surdă se întrepătrund, iar sinapsele nu ni se destind nici măcar o clipă. În prim-plan se află omenescul însuși, cu tot sublimul și sordidul său.